I

Een Waverly Owl heet nieuwe leerlingen hartelijk welkom

Die kille ochtend in januari klonk de klok van de kapel. Al over vijf minuten zou de rector het nieuwe jaar op het Waverly inluiden. Jenny Humphrey haalde diep adem en stormde over het met zout bestrooide pad. De sneeuw knisperde onder haar Camper-laarzen, die gevoerd waren met fleece, en de goud-witte sjaal die haar moeder haar had opgestuurd vanuit Praag wapperde achter haar aan. De kerstvakantie was ten einde gekomen, en het was zo vroeg dat de sneeuw nog nauwelijks was bezoedeld met voetstappen of sneeuwbalgevechten. De bakstenen gebouwen met de besneeuwde daken leken wel iets uit een sprookje. Opnieuw was Jenny weer helemaal verliefd op haar school.

Een eindje verderop zag ze de leerlingen dringen voor de deur van de kapel, waar rector Marymount hen zou toespreken. Hoe eerder hij begon, des te sneller ze ook weer klaar zouden zijn. 'Wat ben je bruin, Jenny!' riep Sage Francis naar haar, van boven aan de trap. Onder haar roze en wit gestreepte baret kwamen haar steile blonde haren tevoorschijn. 'Ik kan gewoon nog niet geloven dat je met de Vernons mee mocht naar de Bahama's.'

'Je sproetjes vallen nu nog meer op dan anders,' zei Benny Cunningham, terwijl ze moeiteloos haar gestreepte Waverly-stropdas knoopte, een klusje dat Jenny minstens een uur had gekost. Benny had haar Michael Kors-jas aan-

getrokken over haar bordeauxrode Waverly-blazer. Tijdens de toespraak van Marymount moest iedereen hetzelfde uniform dragen.

'Het was maar een weekje,' zei Jenny, terwijl de leerlingen langs hen heen drongen. Aan Benny's opmerking besteedde ze geen aandacht. Eerst had ze kerst gevierd met haar vader Rufus en haar broer Dan, en daarna pas was ze met Callie Vernon, haar beeldschone kamergenoot, meegegaan naar hun vakantiehuisje in Nassau. Tijdens het pakken voor de vakantie had Callie er zo tegen opgezien om de hele vakantie alleen met haar ouders te zijn dat ze Jenny had gesmeekt mee te gaan. Jenny had het best eng gevonden om een week lang door te brengen met de gouverneur van Georgia en een vastgoedmagnaat, maar verrassend genoeg was het erg makkelijk geweest om met de ouders van Callie om te gaan. Ze waren zo druk in de weer met hun telefoons en hun laptops dat de twee meisjes alle vrijheid hadden om heerlijk op hun strandmatjes van rotan in de zon te liggen. Jenny had de hele collectie Agatha Christie-boekjes en twee tubes Neutrogena Ultra Sheer-zonnebrandcrème die in het huisje te vinden waren, weggewerkt.

'Ik hoop maar dat je je goed hebt ingesmeerd,' zei Benny, die zelf lijkwit was. Met zijn drieën wurmden ze zich met de rest van de leerlingen door de deuropening van de kapel. 'In die tropische gebieden loop je zo huidkanker op,' zei ze wijs.

Bijna barstte Jenny in lachen uit. Vroeger, toen ze nog op het Constance Billard in New York zat, had ze altijd jaloers opgekeken tegen al die leerlingen die gebruind terugkwamen van vakantie. Nu was zij zelf zo iemand.

'Neem plaats, Owls!' beval mevrouw Rose, de lerares Engels. Ze klapte in haar handen in een poging de leerlingen sneller binnen te laten stromen. Doordat zelfs de lera-

ren hun officiële Waverly-kleding moesten dragen tijdens de bijeenkomst in de kapel, leek de kleine mevrouw Rose zelf wel een van de leerlingen.

Het was warm en vochtig in de kapel met het hoge plafond. In de gangen liep een stel jongens in gekreukelde Waverly-blazers. Ze sloegen elkaar op de rug en botsten hun vuisten tegen elkaar bij wijze van begroeting. De meisjes omhelsden elkaar en praatten uitgebreid over hun vakanties naar Anguilla of Aspen.

'Jenny!' riep Alison Quentin, een meisje uit Jenny's tekenles. Ze zat op een bankje voor in de kapel en wenkte haar. 'Ik heb een plekje voor je vrijgehouden!'

Snel wurmde Jenny zich langs een groepje meisjes uit het voetbalteam, die de diamanten armband van Rifat Jones stonden te bewonderen, en liet zich naast Alison op het houten bankje neerploffen. 'Hoe was jouw vakantie?' vroeg ze, terwijl ze haar sjaal afdeed en de smeltende sneeuw uit haar krullende bruine haar schudde. 'Jij ging toch naar Connecticut?'

'Doodsaai. Ik ben zo blij dat ik weer onder de mensen ben,' zei Alison, terwijl ze de gerafelde mouwen van haar blazer opstroopte. 'Wat doe jij als Januariproject? Verena en ik hebben gisteravond besloten dat we een toneelstuk gaan schrijven, een eenakter, maar we hebben nog iemand nodig. Wil je meedoen?'

Het Januariproject was een van de grootste initiatieven van het Waverly. In plaats van gewone lessen te volgen, moesten de leerlingen zich een maand lang met minder gebruikelijke projecten bezighouden. De meesten werkten in groepjes, en maten bijvoorbeeld de hoeveelheid neerslag in Rhinecliff, of schreven een essay over het gebruik van schoonheid in *Ugly Betty*. Er waren wel nog een paar lessen, voor de leerlingen die niet zonder de dagelijkse structuur

konden, maar zelfs die waren een stuk leuker dan het zoveelste uur scheikunde of wiskunde. Breien voor Beginners was een populaire les, evenals Muziek Luisteren, en natuurlijk de Taalbaden, die eigenlijk niets anders inhielden dan het kijken naar buitenlandse films met een grote bak popcorn op schoot. Bovendien kregen de leerlingen geen cijfers, maar werd er alleen bijgehouden of ze waren geslaagd of niet. Over het algemeen betekende dit heel veel uitslapen en heel veel feestjes.

'Nee, dank je,' zei Jenny, terwijl ze haar roze handschoenen van Gap in haar zakken propte. 'Ik wil eigenlijk beginnen aan een kunstproject waar ik al een tijdje over nadenk.'

Het hele semester had ze twee geweldige lessen kunnen volgen, Modeltekenen voor Gevorderden en Portrettekenen, en nu was ze er klaar voor om in haar eentje aan de slag te gaan. De hele vakantie had ze op de hoek van Columbus Avenue en 85th Street gestaan om de mensen te bestuderen die voor het rode licht stonden te wachten. Het liefst zou ze een fototoestel hebben gebruikt om die mensen tegen de prachtige besneeuwde achtergrond te kunnen vereeuwigen. Soms stelde ze zich voor wat er zou gebeuren als ze de sluiter open zou laten. De vuilnisbakken en brievenbussen zouden er hetzelfde uitzien als op een gewone foto, maar de rest van de straat zou een massa van bewegende mensen worden. Op dat moment wist ze wat ze wilde doen. Ze zou datzelfde beeld met haar eigen handen creëren.

Het zou nog behoorlijk moeilijk worden, zeker omdat de leerlingen eigenlijk moesten samenwerken aan hun project. Alleen bovenbouwers mochten in hun eentje aan de slag gaan, als ze toestemming wisten te krijgen van hun begeleiders. 'Mevrouw Rose zei dat ik Marymount moest vragen of ik alleen mocht werken.'

Alison smeerde een beetje lippenbalsem met kersen-

smaak op haar lippen. 'Veel succes daarmee. Je weet hoe knorrig hij is.'

Jenny knikte. Ze kreeg het al benauwd als ze er alleen maar aan dacht, zeker omdat ze zich het afgelopen semester niet bepaald rustig had gedragen. Hoe zou ze hem ooit nog kunnen overtuigen dat ze een verantwoordelijke Owl was die zich altijd aan de regels hield? 'Wacht eens, waar is rector Marymount eigenlijk?' Ze strekte haar nek uit om te zien of hij soms op de verhoging stond. De bel was vijf minuten geleden al gegaan, en er gebeurde niets. Aan het geroezemoes te horen, hadden de andere leerlingen ook al door dat er iets niet klopte.

'Dat is Marymount toch niet?' fluisterde Alison. Een lange man met een volle bos grijs haar beende zelfverzekerd over het toneel. Zo te zien liep hij tegen de vijftig en zou hij niet misstaan in een James Bond-film. Heel iets anders dan de kalende rector Marymount met zijn eeuwige truien. 'En is dat een Armani?' vroeg Alison, wijzend op zijn pak dat er duur uitzag.

Tegen de tijd dat James Bond dan eindelijk op de verhoging in het midden van het podium stond, vlogen de geruchten al door de zaal. Meteen hief hij zijn hand. 'Jongens, alsjeblieft. Geen paniek.' Hij had een diepe, kalmerende stem, waarmee hij de zaal als bij toverslag stil wist te krijgen. 'Rector Marymount is nog springlevend, maar sinds kort zijn er veranderingen aangebracht in het personeel. Ik heet Henry Dresden en ik ben jullie nieuwe rector.'

Iedereen snakte tegelijkertijd naar adem.

'Nu ik hier de touwtjes in handen heb, zal het er iets anders aan toe gaan,' zei Dresden grinnikend, terwijl hij over zijn blauwe stropdas streek. 'Ik zal bij jullie in de loopgraven blijven. Volgend semester zal ik jullie leraar Literatuur voor Gevorderden zijn. Tenminste, voor diegenen die

het geluk hebben die lessen te mogen volgen.' Hij keek de leerlingen grijnzend aan.

Alison porde Jenny in haar ribben. 'O nee toch, zou het al te laat zijn voor de inschrijvingen?' fluisterde ze.

'Ook zullen mijn eigen kinderen, Isaac en Isla, samen met jullie aan het Waverly studeren.' Hij keek naar opzij, waar een jongen en een meisje aan de rand van het podium zaten.

Jenny had helemaal niet doorgehad dat ze daar zaten. Ze waren een jaar of zestien, zeventien, en hadden donker, golvend haar en bleekgroene ogen. Bovendien zagen ze er allebei heel goed uit, en waren hun Waverly-blazers nog niet zo verweerd als die van de rest van de leerlingen.

'Mijn gebeden zijn verhoord,' zei Ryan Reynolds, die achter Jenny zat. Hij leunde naar voren en stompte Lon Baruzza tegen zijn arm. 'Ik mag die meid als eerste.'

Alison sloeg haar ogen ten hemel. 'Succes ermee.'

De dochter van de rector, met haar prachtige golvende haren, trok haar geruite Burberry-rok strakker om haar benen. Het was alsof ze wist dat alle jongens in de zaal haar aangaapten.

Maar Jenny had alleen nog maar oog voor de jongen. Hij had donker, krullend haar en een gave, gebruinde huid. Toen ze doorhad dat hij haar recht aankeek, kreeg ze een gek gevoel in haar buik. Nauwelijks merkbaar verscheen er een glimlach op zijn gezicht, alsof hij wel tevreden was met zijn uitzicht.

Haar hart ging als een idioot tekeer. Verbeeldde ze zich dat nou? Die jongen keek haar speels, haast uitdagend aan. Haar project, dat zo lang op de eerste plaats had gestaan, leek plotseling volkomen onbelangrijk.

Ze was er nu wel aan gewend de nieuweling op school te zijn, maar toch was ze blij het stokje te mogen overdragen.

Owlnet instant message inbox

TinsleyCarmichael: Denk je dat Marymount is ontslagen? Of zou zijn vrouw hem hebben betrapt met Pardee en heeft ze ervoor gezorgd dat hij hier weggaat?

CallieVernon: Maakt mij niet uit. Deze rector is wel chill.

TinsleyCarmichael: Jammer dat hij hier niet de touwtjes in handen had toen Easy nog op school zat.

CallieVernon: Weet ik. Misschien had ik dan nog een vriendje.

TinsleyCarmichael: En die kinderen van hem? Die maken hem zeker niet minder populair.

CallieVernon: Vergeet niet dat je al een vriendje hebt. Geef ons oude vrijsters ook eens iets.

Owlnet instant message inbox

RyanReynolds: Die dochter is van mij.

AlanStGirard: Pech gehad, jongen. We zagen haar allemaal het eerst.

RyanReynolds: Daarom zeg ik het dus even!

AlanStGirard: Sorry. Regeltjes gelden niet als het om zulk soort meisjes gaat.